

τεύω, φάναι, ὃ πάππε, δός μοι τρεῖς ἡμέρας ἄρξαι αὐτοῦ. Καὶ τὸν Ἀστυά-
 γην εἰπεῖν, Καὶ πῶς δὴ ἂν ἄρξαις³⁰³ αὐτοῦ; Καὶ τὸν Κύρον φάναι, Στάς
 ἂν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εισόδῳ, ἔπειτα, ὅποτε βούλοιο εἰσιέναι ἐπ' ἄρι-
 σον³⁰⁶, λέγοιμ' ἂν, ὅτι οὐπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν, σπουδάζει γὰρ
 πρὸς τινὰς³⁰⁷. Εἴθ' ὁπόταν ἦκη ἐπὶ τὸ δεῖπνον, λέγοιμ' ἂν ὅτι λουταί. Εἰ
 δὲ πάνυ σπουδάζει φαγεῖν, εἴποιμ' ἂν, ὅτι παρὰ ταῖς γυναῖξιν ἐστὶν ἕως
 παρατεῖναιμι³⁰⁸ τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων.

Τοιαύτας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ· τὰς δὲ ἡμέρας,
 εἴ τινος αἰσθοῖτο δεόμενον ἢ τὸν πάππον³⁰⁹ ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν, χα-
 λεπὸν ἦν ἄλλον φθάσαι τοῦτο ποιήσοντα³¹⁰, ὅτι γὰρ δύναίτο ὁ Κύρος, ὑ-
 περέχαιρεν αὐτοῖς χαριζόμενος³¹¹.

Ἐπεὶ δὲ ἡ Μανδάνη παρσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν πρὸς τὸν ἄνδρα,
 ἐδεῖτο αὐτῆς ὁ Ἀστυάγης καταλιπεῖν τὸν Κύρον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι
 βούλοιο μὲν ἂν ἅπαντα τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι, ἄκοντα μέντοι τὸν παῖδα
 χαλεπὸν νομίζειν εἶναι καταλιπεῖν³¹².

Ἔνθα δὴ ὁ Ἀστυάγης λέγει πρὸς τὸν Κύρον ὃ παῖ, ἣν μένης παρ' ἐμοῦ,
 πρῶτον μὲν τῆς παρ' ἐμὲ εισόδου σοι οὐ Σάκας ἄρξει, ἀλλ' ὁπόταν βούλῃ
 εἰσιέναι ὡς ἐμὲ, ἐπὶ σοὶ ἔσται³¹³, καὶ χάριν σοι, ἔφη, μᾶλλον εἰσομαι³¹⁴,
 ὅσω ἂν πλεονάκις εἰσῆς ὡς ἐμέ. Ἐπειτα δὲ, ἵπποις τοῖς ἐμοῖς χρῆση, καὶ
 ἄλλοις, ὁπόσοις ἂν βούλῃ· καὶ ὅταν ἀπίης, ἔχων ἅπει, οὓς ἂν αὐτὸς ἐθέ-
 λης. Ἐπειτα δὲ ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τῷ μετρίῳ σοι δοκοῦν ἔχειν³¹⁵ ὁποῖαν
 βούλει ὁδὸν πορεύσῃ. Ἐπειτα τά τε νῦν ὄντα ἐν τῷ παραδείσῳ³¹⁶ θηρία δι-
 δωμί σοι, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ συλλέξω, ἃ σὺ, ἐπειδὰν τάχιστα⁹ ἵππεύειν
 μάθῃς, διώξῃ³¹⁷ καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς, ὥσπερ οἱ μεγάλοι
 ἄνδρες. Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω· καὶ ἄλλα, ὅσα ἂν
 βούλῃ, λέγων πρὸς ἐμὲ οὐκ ἀτυχήσεις³¹⁸.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀστυάγης, ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κύρον, πότερα
 βούλοιο μένειν, ἢ ἀπιέναι. Ὁ δὲ οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν, ὅτι
 μένειν βούλοιο. Ἐπερωτηθεὶς δὲ πάλιν ὑπὸ τῆς μητρὸς, Διὰ τί; εἰπεῖν λέ-
 γεται· Ὅτι οἴκοι μὲν τῶν ἡλικίων καὶ εἰμὶ καὶ δοκῶ κράτιστος εἶναι, ὃ
 μήτηρ, καὶ τοξεύων καὶ ἀκοντίζων· ἐνταῦθα δὲ εὖ οἶδα, ὅτι ἵππεύων ἡ-
 τῶν εἰμὶ τῶν ἡλικίων· καὶ τοῦτο, εὖ ἴσθι, ἔφη, ὃ μήτηρ, ὅτι ἐμὲ πάνυ
 ἀνιῶ. Ἦν δέ με καταλίπης ἐνθάδε, καὶ μάθω ἵππεύειν, ὅταν μὲν ἐν Πέρ-
 σαις ὢ, οἰμαί σοι³¹⁹ ἐκείνους τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ ῥαδίως νικήσειν· ὅταν

305) Ἦθελες ἄρξει. 306) Τὸ πρόγευμα. 307) Ὅτι τὸ πρόγευμα ἔχει ἐργασίαν μὲ τινὰς, ὡς τῷ ἔλεγεν ὁ Σάκας περὶ τοῦ Ἀστυάρχους. 308) Νὰ τὸν βασανίσω. Α. Σ. 2). 309) Αἰσθοῖτο τὸν πάππον διόμενον τινος, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τι πράγμα. 310) Νὰ προσθάῃ νὰ τὸ κάμῃ πρὸ αὐτοῦ. 311) Κάμνω πρὸς χάριν τῶν. 312) Νομίζειν εἶναι χ. καταλ. τὸν π. ἄκοντα. 313) Θέλει εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. 314) Οἶδα. Ὅς σὲ γνωρίσω χάριν.

315) Πορεύσει ὁποῖαν βούλει ὁδὸν ἐπὶ τὸ δοκοῦν σοι ἔχειν μετρίως· νὰ βαδίσῃς τὸν δρόμον ὅστις σὲ φέρεῖ εἰς ὅτι σοὶ φαίνεται μέτριον. Αἰνίττεται ὅσα εἶπεν ὁ Κύρος περὶ τῶν πολυτάγων.

316) Δάσος φυτευτὸν, ὅπου ἔτρεφον θηρία διὰ κυνήγιον. 317) Μέσον ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικῶς διώξεις. 318) Δὲν θ' ἀποτύχῃς. 319) Δοτ. χαριστικῶς. Ἰδὲ 22· λέγει δὲ εἰρωνικῶς ἐκείνους τοὺς καλοὺς σου.